

Arrest

nr. 188 330 van 14 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 1 juni 2016 België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 juni 2016.

Op 15 juni 2016 wordt verzoeker gehoord.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 26 april 2016.

Op 17 juni 2016 vragen de Belgische autoriteiten aan Italië de overname van verzoeker op grond van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni

2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 19 augustus 2016 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat Italië geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker.

Op 21 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : D.

voornaam : M.

geboortedatum : (...) 1983

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 09.06.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de vingerafdraken van de betrokkene op 26.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 15.06.2016 en verklaarde dat hij Guinee ongeveer acht maanden eerder had verlaten om met een taxi naar Mali te reizen en daar ongeveer 1 week te verblijven. Hij gaf aan dat hij vervolgens met een bus via Burkina-Faso naar Niger doorreisde om er 1 week in Niamey te verblijven. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar Libië doorreisde om er 1 week in Saaba, 1 maand in Benwalid en meerdere maanden in Tripoli te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden om er vervolgens 13 dagen te verblijven. In Italië werden de vingerafdraken van de betrokkene op 26.04.2016 wegens illegale binnenkomst geregistreerd. De betrokkene gaf aan dat hij 13 dagen in Italië verbleef, maar gezien de slechte leefomstandigheden besloot verder te reizen richting België om daar op 01.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 09.06.2016 een asielaanvraag in.

Op 17.06.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan het leven in Italië moeilijk was en hij er vroeg of het leven in Europa overal zo moeilijk was en hij als antwoord kreeg dat dat niet het geval was. Hij gaf aan dat hij er een smokkelaar ontmoette die hem voor 400 euro naar Duitsland wilde brengen, maar dat aangezien hij slechts 200 euro op zak had, hij maar tot België kon reizen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk waren, dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk waren en dat hij er noch verzorging, noch eten kreeg..

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk zijn, merken we vooreerst op dat hij zich uitdrukt in zeer algemeen vage bewoordingen. De betrokkene specificeert niet wat hij hiermee bedoelt en geeft geen voorbeelden aan van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië om dit te staven. Indien de betrokkene doelt op de algemene levensomstandigheden of de socio-economische situatie in Italië, wensen we er op te wijzen dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg, merken we vooreerst op dat de betrokkene - blijkens zijn verklaringen en het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – geen asielaanvraag indiende in Italië. Bovendien verklaarde de betrokkene

niet waar hij gedurende zijn verblijf van 13 dagen verbleef. Bijgevolg kan het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1983 geboren man wiens gezin in Guinea verblijft. De betrokkene verklaarde, wat zijn gezondheidstoestand betreft, een probleem met zijn zicht te hebben en daarvoor behandeld te worden. Hij gaf aan dat zijn been gebroken was en hij pijn voelt. Hij gaf aan dat hij te horen kreeg dat die behandeld zou worden. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht.

Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni

2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15).

Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-throughsprar-expansion>)

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap"*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)."

Op 28 december 2016 melden de Belgische autoriteiten aan Italië dat de overdracht wordt uitgesteld omdat verzoeker ondergedoken is, zodat overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening de termijn voor overdracht wordt verlengd tot 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat het niet zeker is dat verzoeker zich nog in België bevindt: op 28 december 2016 hebben de Belgische autoriteiten Italië verwittigd dat verzoeker ondergedoken is.

De advocaat van verzoeker antwoordt dat dit niet noodzakelijk meebrengt dat verzoeker niet meer in België verblijft.

Er dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten op 28 december 2016 aan Italië hebben laten weten dat verzoeker ondergedoken is en dat overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening gevraagd wordt om de termijn te verlengen tot 18 maanden.

Artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

"2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht

wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Hieruit volgt dat, door het onderduiken van verzoeker, de termijn voor overdracht is verlengd en dat de verantwoordelijkheid nog niet is overgegaan op België. Het louter onderduiken van verzoeker brengt in casu niet mee dat hij geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker stelt een beroep in tegen de bestreden beslissing wegens de schending van:

- artikel 3 van het EVRM;
- de Europees richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG met betrekking tot de minimumnormen inzake de asielprocedure en erkenning van vluchteling;
- formele en materiële motiveringsplicht van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

PRINCIPE

Volgens artikel 3 van het EVRM: “verbod van foltering - Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

In het kader van de terugdrijven van asielzoekers naar Italië, oordeelde Uw Raad op 23 september 2015 dat de terugdrijven naar Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM:

Or, le Conseil juge qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, comme a nouveau relevé dans le mémoire de synthèse et à l'audience, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique a tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy. CCE, 138 950, 22 février 2015 (affaire 167 689)].

Le Conseil observe, par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles — les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat.

(...)

Partant, au terme de l'ensemble des développements faits supra, le Conseil juge que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle et à celle de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier qui lui était soumis, et estime qu'elle ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Il résulte de ce qui précède que le moyen unique est, dans cette mesure, fondé et suffit à l'annulation de la décision attaquée. Il n'y a des lors pas lieu d'examiner les autres développements du moyen qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation aux effets plus étendus (RW, 153 160, 23 septembre 2015 ; RW, 138 950, 22 februari 2015).

TOEPASSING

Verzoeker maakt op heden een voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en met de vraag om naar Italië terug te keren (bijlage 26quater).

Op heden zijn de Italiaanse autoriteiten niet in staat de rechten van verzoeker in Italië te waarborgen. Vanaf zijn eerste gehoor op de DVZ heeft verzoeker aangegeven dat bij zijn aankomst in Italië, hij door de Italiaanse autoriteiten uit het opvangcentrum werd buitengezet wegens gebrek aan plaatsen. Meer nog dat de leefomstandigheden voor verzoeker in Italië volledig onaanvaardbaar is.

Terecht oordeelde Uw Raad op 23 september 2015 in de zaak met rolnummer 153 160 dat:

« le Conseil observe, par ailleurs, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri —, ou

qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat».

Gezien de massale toestroming van asielzoekers naar Italië, bevestigde door videobeelden¹, blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in Italië aan onmenselijke en vernederende behandeling blootgesteld is aangezien de asielaanvraag van verzoeker niet behandeld zou worden en dat in Italië geen huisvesting voor verzoeker is met een reële risico dat verzoeker op de straten van Italië zou belanden.

Op heden kan niet meer in twijfel getrokken worden dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet aan de minimumnormen zoals vastgesteld in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG beantwoorden.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden heeft aangezien geen rekening wordt gehouden met de onmenselijke en vernederende levensomstandigheden van asielzoekers in Italië. Hieruit blijkt dat de terugkeer van verzoeker naar Italië, hij aldaar blootgesteld zou worden aan onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Meer nog vormt een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 van het EVRM en de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.”

4.2. In de nota repliceerde de verwerende partij als volgt op het verzoekschrift:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij betoogt dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn verzoekers rechten in Italië te waarborgen en hij zou verklaard hebben dat hij door de Italiaanse autoriteiten op straat zou zijn gezet wegens gebrek aan plaatsen. Hij verwijst verder naar een arrest van de Raad en naar een artikel van ‘The Guardian’ waarin de massale toestroom van asielzoekers zou worden aangekaart.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker nalaat bepalingen aan te duiden van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG die hij geschonden acht, zodat zijn middel in die mate onontvankelijk is. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, “UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, July 2013;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, last updated tot December 2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), “Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., “Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015;
- SFH, “Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprax-expansion>
- “Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland

Verwerende partij oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, merkt verwerende partij op dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er

verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving.

Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Inzake de opvang, en meer bepaald de verklaringen die ter zake werden afgelegd door verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betreffende de opmerking van de betrokkene dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk zijn, merken we vooreerst op dat hij zich uitdrukt in zeer algemeen vage bewoording. De betrokkene specificeert niet wat hij hiermee bedoelt en geeft geen voorbeelden aan van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië om dit te staven. Indien de betrokkene doelt op de algemene levensomstandigheden of de socio-economische situatie in Italië, wensen we er op te wijzen dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandeling vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (...)

Betreffende de opmerkingen van de betrokkene dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg, merken we vooreerst op dat betrokkene – blijkens zijn verklaringen en het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – geen asielaanvraag indiende in Italië. Bovendien verklaarde de betrokkene niet waar hij gedurende zijn verblijf van 13 dagen verbleef. Bijgevolg kan het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijke voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.”

Verzoeker lijkt algemene kritiek op de opvang en de behandeling van asielzoekers in Italië te uiten, doch verliest uit het oog dat hij blijkens zijn verklaringen en het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – geen asielaanvraag indiende in Italië en dat hij bovendien tijdens zijn verhoor niet verklaard heeft waar hij gedurende zijn aanwezigheid op het Italiaanse grondgebied gedurende 13 dagen heeft verbleven. Bijgevolg wordt terecht gemotiveerd dat het de Italiaanse autoriteiten niet euvel kan worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond verzoeker vrij om tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijke voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen. Verzoeker gaf geenszins tijdens zijn verhoor aan op straat te zijn gezet door de Italiaanse autoriteit wegens gebrek aan opvangplaatsen, zoals hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt. Dit betoog is –dan ook geenszins ernstig.

Verzoeker gaat er met zijn spontane verklaring inderdaad kennelijk aan voorbij dat hij in Italië geen enkele asielprocedure heeft ingeleid. Artikel 3 EVRM kan niet worden geïnterpreteerd als zou die bepaling van een lidstaat vereisen dat hij in onbeperkte opvang van en steun voor vreemdelingen moet voorzien die geen enkele asiel- en/of verblijfsrechtelijke procedure inleiden. Het komt in de eerste plaats aan de vreemdeling toe om zijn wil om een asielprocedure in te leiden kenbaar te maken bij de autoriteiten van een lidstaat. Verzoeker toont niet aan als zou hij enig stap heb ondernomen in Italië teneinde toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en daaraan verbonden bijstand en opvang. Aangezien verzoeker geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, valt hij niet onder de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en heeft hij als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermelde richtlijn. Het is dan ook duidelijk dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

De Raad wees er overigens in haar recent arrest van 6 juni 2016 (nr. 169.160) nog op dat , eraan voorbij wordt gegaan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat

“Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De Raad stelde vast dat na lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fase in opvang in Italië (p. 60 e.v.). Er is vooreerst een onderscheid tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden, zoals de Raad het aangeeft, opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Die tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide “circuits”. Verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. De Raad stelt vast dat uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, gemeenschapshuizen of appartementen. In die opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en de Raad stelt dat blijkens de stukken het probleem van overbevolking zich niet lijkt te situeren op dit niveau. De Raad stelde vast dat niet wordt aangetoond dat de korte periode die de dublinterugkeerder zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat op de recentelijke jaarlijkse bijeenkomst (oktober 2016) van het Ministerie van binnenlandse zaken in Italië een plan werd ontvouwd voor een verder uitbouw van uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPAR-netwerk.

Ook uit het rapport SFH blijkt dat het opvangnetwerk gedurende de voorbije vier jaren sterk toegenomen is.

Verzoeker toont met zijn uiterst summier betoog, dat niet gesteund is op een internationale rapport, aan als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze tot de thans bestreden beslissing zijn gekomen.

Verzoeker verwijst naar één arrest van uw Raad, doch er dient vooreerst te worden benadrukt dat dit arrest van oudere datum is dat het recentste rapport die door verwerende partij bij de boordeling van de overdracht naar Italië werd gehanteerd (AIDA, last update december 2015). Bovendien hebben de arresten van de Raad geen precedentswaarde, wat tevens wordt bevestigd door volgende arresten van de Raad, die allen dateren van na het laatste arrest d.d. 30 juni 2015 van het EHRM, en waarin geoordeeld werd dat een overdracht van een asielzoeker aan de Italiaanse autoriteiten geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name: RvV, 14 juli 2015, nr. 149.675; RvV, 17 juli 2015, nr. 149.830; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398; RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 5 oktober 2015, nr. 153.924; RvV, 24 december 2015, nr. 159.379; RvV, 14 januari 2016, nr. 160.005, RvV 15 juni 2016, nr. 169.904, RvV 16 juni 2016, nr. 170.024, 12 augustus 2016, nr. 173.165, 12 augustus 2016 en 173.164, 17 augustus 2016, nr. 173.212.

In het zeer recente arrest nr. 177.208 d.d. 28 oktober 2016, rekening houdend met de meest recente informatie beschikbaar voor Italië, onder meer als volgt:

“De verzoekende partij kan dan ook niet zonder meer citeren uit de aanbevelingen in het bedoelde rapport, zonder concreet te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij - die voornamelijk wijst op de beperkingen van het rapport en de erin ingenomen standpunten, samengelezen met informatie uit andere bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen - kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn.”

De Raad oordeelde dat er geen schending is van artikel 3 EVRM bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening.

Het EHRM heeft overigens in het arrest d.d. 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene situatie van asielzoekers, de opvangvoorzieningen van asielzoekers en de toegang tot de asielpprocedure in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398) Waar verzoeker op pagina 4 en 5 van zijn verzoekschrift verwijst naar een persartikel van ‘The guardian’, dient te worden opgemerkt dat dit geen internationale gezaghebbende rapport betreft. Mediaberichten zijn geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De Raad is als annulatierechter bovendien enkel bevoegd om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid. Bovendien dateert het beeldmateriaal van 7 oktober 2011, zodat het geenszins de actuele situatie weergeeft.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Tevens laat de motivering van de bestreden beslissing toe om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van de toepasselijke regelgevend regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, die aan Italië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn de rechten van verzoeker in Italië te waarborgen, dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat hij door de Italiaanse autoriteiten uit het opvangcentrum werd gezet bij gebrek aan plaatsen en dat de levensomstandigheden voor verzoeker in Italië volledig onaanvaardbaar waren. Verzoeker vervolgt dat, gezien de massale toestroom van asielzoekers in Italië, ontegensprekelijk blijkt dat hij er aan een onmenselijke en vernederende behandeling zal worden blootgesteld: zijn asielaanvraag zal er niet behandeld worden en er is geen huisvesting voor verzoeker zodat hij het risico heeft in Italië op straat te belanden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.4. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de

betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

4.3.5. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.3.6. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

en

“Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe” –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor

internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

In het middel weerlegt verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

4.3.7. Verzoeker voert aan dat hij geen opvang zal krijgen in Italië.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijze we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

4.3.8. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015, met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016, hierna het ‘SHF-rapport’ genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;

- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het nieuwsbericht "Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion" van 19 oktober 2016.

4.3.9. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het AIDA-rapport inderdaad meldt "De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn". Evenwel vermeldt de bestreden beslissing eveneens: "maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake." en "We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

Er wordt op gewezen dat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en daar bijgevolg nog geen opvang als asielzoeker heeft genoten. Hij zal dus toegang hebben tot de opvangstructuren.

Tevens wordt het volgende gesteld inzake de opvang specifiek voor Dublin-terugkeerders:

"Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Hieraan wordt het volgende toegevoegd:

"We wijzen op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a

uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-trough-sprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat en blijkt ook waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van het SFH-rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt:

"Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Tevens wordt rekening gehouden met de recente grote instroom van migranten en asielzoekers in Italië:

"Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

De verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker tijdens zijn gehoor in België de mogelijkheid kreeg om gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest:

"Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk waren en dat hij er noch verzorging, noch eten kreeg.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk zijn, merken we vooreerst op dat hij zich uitdrukt in zeer algemeen vage bewoordingen. De betrokkene

specificeert niet wat hij hiermee bedoelt en geeft geen voorbeelden aan van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië om dit te staven. Indien de betrokkene doelt op de algemene levensomstandigheden of de socio-economische situatie in Italië, wensen we er op te wijzen dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg, merken we vooreerst op dat de betrokkene - blijkens zijn verklaringen en het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – geen asielaanvraag indiende in Italië. Bovendien verklaarde de betrokkene niet waar hij gedurende zijn verblijf van 13 dagen verbleef. Bijgevolg kan het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.”

In dit verband moet inderdaad worden opgemerkt dat verzoeker voorheen niet in de hoedanigheid van asielzoeker in Italië verbleef. Verzoeker viel dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Opvangrichtlijn). Verzoeker zal nu in een andere hoedanigheid Italië binnenkomen, met name als Dublin-terugkeerder, en valt dan wel onder het toepassingsgebied van deze richtlijn.

4.3.10. Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij: *“We zijn van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoeker “met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid” bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

4.3.11. De Raad stelt vast verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennen van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015, het OSAR/SHF-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en

behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

4.3.12. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan het leven in Italië moeilijk was en hij er vroeg of het leven in Europa overal zo moeilijk was en hij als antwoord kreeg dat dat niet het geval was. Hij gaf aan dat hij er een smokkelaar ontmoette die hem voor 400 euro naar Duitsland wilde brengen, maar dat aangezien hij slechts 200 euro op zak had, hij maar tot België kon reizen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk waren, dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg.”

en

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk waren en dat hij er noch verzorging, noch eten kreeg..

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat de leefomstandigheden in Italië zeer moeilijk zijn, merken we vooreerst op dat hij zich uitdrukt in zeer algemeen vage bewoordingen. De betrokkene specificeert niet wat hij hiermee bedoelt en geeft geen voorbeelden aan van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië om dit te staven. Indien de betrokkene doelt op de algemene levensomstandigheden of de socio-economische situatie in Italië, wensen we er op te wijzen dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111).

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij er noch eten, noch verzorging kreeg, merken we vooreerst op dat de betrokkene - blijkens zijn verklaringen en het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek – geen asielaanvraag indiende in Italië. Bovendien verklaarde de betrokkene niet waar hij gedurende zijn verblijf van 13 dagen verbleef. Bijgevolg kan het de Italiaanse autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Het stond de betrokkene ons inziens vrij om tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en op die manier de daaraan verbonden wettelijk voorziene opvang, zorg en bijstand te verkrijgen.”

en

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1983 geboren man wiens gezin in Guinea verblijft. De betrokkene verklaarde, wat zijn gezondheidstoestand betreft, een probleem met zijn zicht te hebben en daarvoor behandeld te worden. Hij gaf aan dat zijn been gebroken was en hij pijn voelt. Hij gaf aan dat hij te horen kreeg dat die behandeld zou worden. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Verzoeker voert inzake zijn individuele situatie aan dat hij in Italië uit het opvangcentrum werd gezet wegens gebrek aan plaats en dat hij geen huisvesting zal krijgen. In dit verband wordt opgemerkt dat, zoals hierboven reeds gesteld, verzoeker nu in de hoedanigheid van Dublin-terugkeerder naar Italië zal gaan en zijn situatie in die hoedanigheid niet meer te vergelijken is met die van een vreemdeling die op illegale wijze Italië binnenkomt. Tevens moet worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview d.d. 15 juni 2016 niet verklaarde dat hij uit een centrum werd gezet wegens plaatsgebrek, maar wel verklaarde dat hij 13 dagen in Sicilië heeft verbleven in een centrum en beslist heeft verder te reizen wegens de slechte leefomstandigheden daar.

Verzoeker, een alleenstaande volwassen man, haalt in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden aan, eigen aan zijn geval. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Inzake de opvangmogelijkheden voor verzoeker wordt verwezen naar hetgeen hierboven werd gesteld over de algemene situatie in Italië, waarbij werd geconcludeerd dat verzoeker niet aantoonde dat er voor hem als Dublin-terugkeerder geen opvang voorzien zou zijn.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

4.3.13. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Waar verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt opgemerkt dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.14. Waar verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de procedurerichtlijn) duidt hij niet aan welke bepalingen van deze richtlijnen hij geschonden acht. Dit volstaat om dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk te verklaren, daargelaten de vraag of deze richtlijnen inmiddels vervangen werden en daargelaten de vraag of de schending ervan rechtstreeks kan worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET